

храбъръ. Тая страсть достигна до култъ. Ней ѝ се прѣдставяше тоя рицарски образъ, расхубавѣлъ още отъ красотата на мъжеството и окръженъ съ лучезарния ореолъ на славата, какъ съ горчива усмивка срѣща смъртта, тамъ на ония върхове, безъ да се обърне веднѣжъ насамъ, да хвърли единъ погледъ, да попушне едно сбогомъ къмъ оная, която не може да живѣе безъ него, и която той е стѣпкалъ съ прѣзрѣнието си... Снощи прѣвъпътъ тя се видѣ съ Ивана Боримечката, даде воля на чувствата си и плака прѣдъ него съ горещи сълзи. Добриятъ Иванъ ѝ утѣши, както знаеше, и ѝ се обѣща незабавно да прѣдаде писмото ѝ, набързо написано съ моливъ, на Бойча. (По причини, които знаемъ, то биде връчено Огнянову току въ началото на боя). Но тя не прие ни думица отговоръ, словесенъ макаръ, и скръбта и отчайванието ѝ нѣмахъ прѣдѣлъ... Тя чувствуваше, че не ще да живѣе, ако Бойчо занесе прѣзрѣнието си въ гроба, къмъ който тя го е най-вѣрно тласнала; ней ѝ се вардеше отвратителенъ тоя животъ вече, за който изворътъ на любовта и щастието безвъзвратно бѣше прѣсушенъ. Какво ѝ оставаше за напредъ? Безпомощни страдания, горки съжаления, прѣзрѣнието на свѣта и безнадежностъ, вѣчна безнадежностъ... За какво ѝ бѣше ней тоя животъ? Кому е нуженъ той? На кого ще се опре тя безъ унижение? Бѣла-Черкова ѝ стоеше сега прѣдъ очитѣ грозна и черна, като гробъ... При хаджи-Ровоама ли да иде пакъ, да се покори... При Марка ли? къмъ него ли да се обърне за покровителство? Съ кои очи? Тя би умрѣла отъ срамъ прѣдъ тоя добъръ човѣкъ... Навѣрно, и той бѣ чулъ гнуснитѣ клевети за нея и сега се раскаиваше за добротата си... Защото Рада, същия день, кога остави Бѣла-Черкова, узна за грозната мѣлва, която ѝ опозоряваше тамъ. Не, не, само единъ Бойчо може да ѝ утѣши, да ѝ спаси!... Но той, като умре? Хубаво прави тая Муратлийска, че иска да живѣе... Тя